

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ιω. 9, 1-38)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Θεσπρωτικό, στις 28/5/1995)

1. Προσοχή στις ερμηνείες

Υπάρχουν πολλά διδάγματα στο σημερινό Ευαγγέλιο. Θα σταθούμε σε μερικά. Όταν έβλεπαν οι άνθρωποι, τον εκ γενετής τυφλό, έσπαζαν το κεφάλι τους να βρουν, πώς είναι δυνατόν να συμβιβαστεί, ένα τέτοιο γεγονός, με την αγαθότητα του Θεού. Και έκαναν την σκέψη: Οπωσδήποτε κάποιος θα αμάρτησε, ή αυτός ή οι γονείς του και γεννήθηκε τυφλός.

Για τον ίδιο έκαναν την σκέψη: Καλά στην κοιλιά της μάνας του αμάρτησε αυτός ο άνθρωπος; Δεν πρόφτασε να γεννηθεί και έκανε αμαρτίες τόσες ώστε να τον στραβώσει ο Θεός; Για τους γονείς του βέβαια, ήταν πιο φυσικό να πουν ότι αμάρτησαν. Και οι καλοί άνθρωποι, όπως οι μαθητές του Χριστού, μη θέλοντας να ρίξουν άδικα βάρος σε κανένα, απλώς διερωτώντο, και έλεγαν: Κάποιος θα φταίει, κάποιος φταίει αλλιώς δεν εξηγείται... Ο Θεός κανέναν δεν αδικεί!

Οι Φαρισαίοι, από την άλλη μεριά, επειδή είχαν την κακή διάθεση να κρίνουν και να κατακρίνουν όλους τους ανθρώπους, ευκαίρως- ακαίρως, αρκεί να τους διδόταν ευκαιρία το είχαν κομποδεμένο ότι αμαρτωλός ήταν ο ίδιος ο τυφλός. Γι' αυτό όταν τους είπε: «Γιατί ρωτάτε ποιός μου έδωσε το φως; Μήπως θέλετε να Τον γνωρίσετε περισσότερο, να γίνετε μαθητές Του;» του απάντησαν: «Εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος και συ διδάσκεις ημάς;» Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία, συ γεννήθηκες ολόκληρος στην αμαρτία και θα κάνεις τον δάσκαλο σ' εμάς;

Το είχαν λοιπόν σίγουρο οι φαρισαίοι, ότι έφταιγε ο ίδιος που γεννήθηκε τυφλός. Γιατί σκέπτονταν: Πολλοί έχουν αμαρτωλούς γονείς, αλλά δεν γεννιούνται στραβοί.

2. Πόρτα της δόξας του Θεού

Όταν ρώτησαν οι μαθητές τον Χριστό «τις ήμαρτεν;» τους απάντησε: Ούτε ο ίδιος, ούτε οι γονείς του. Μα ήταν αναμάρτητοι και ο τυφλός και οι γονείς του; Όχι! Αλλά δεν φταίνει ούτε οι γονείς του για το ότι γεννήθηκε τυφλός, ούτε ο ίδιος. Ούτε των γονέων η αμαρτία, ούτε του ιδίου η αμαρτία. Δεν φταίνει, σ' αυτή την περίπτωση, η αμαρτία. Ο Θεός, τον διάλεξε να γίνει όργανο της δόξης Του.

Παράξενο πράγμα! Ο Θεός διάλεξε έναν άνθρωπο, λέγει ο Χριστός, τον έκανε τυφλό, χρόνια πολλά, γεννήθηκε χωρίς να δει ποτέ του το φως του ηλίου, για ένα και μοναδικό σκοπό: για να ρθει μια μέρα στην γη, να τον θεραπεύσει και να φανούν τα έργα του Θεού. Να φανεί, τι δύναμη έχει ο Θεός και τι ευσπλαχνία έχει. Τι διάθεση έχει να πάρει επάνω Του και να θεραπεύσει σωματικά και ψυχικά ασθενήματα των ανθρώπων!

Θα πει κανείς: «και τον ταλαιπώρησε έτσι τον άνθρωπο, για να δείξει την δόξα Του;»

Μακάρι να αξιωθούμε να δείξει και σε μας ο Θεός την δόξα Του. Γιατί εκείνος που εκλέγεται από τον Θεό, για να δείξει στον ίδιο και στον κόσμο, την δόξα Του, αυτόν θα τον δοξάσει πρώτο και περισσότερο.

Χρειάζεται πολλή συζήτηση, ότι ο Χριστός δόξασε τον τυφλό και στην παρούσα ζωή και εις την μέλλουσα; Αφού είναι σίγουρο ότι μετά έγινε Απόστολος;

Αναφέρεται σε κάποιο ποίημα, ότι όταν ο πρώην τυφλός έμαθε ότι βρίσκεται ο Χριστός πάνω στον Σταυρό, έτρεξε να δει. Γιατί δεν μπορούσε να φανταστεί ότι έγινε τόσο αχάριστος ο κόσμος. Και όταν είδε τον Χριστό πραγματικά επάνω στον Σταυρό, στο Γολγοθά, είπε: «Χριστέ μου, αν είναι έτσι, δεν το θέλω πια το φως μου, πάρτο. Δεν μπορώ να βλέπω Εσένα, τον ευεργέτη όλου του κόσμου πάνω στον Σταυρό».

Γιατί; Γιατί από την ημέρα εκείνη που είπε: «πιστεύω, Κύριε· και προσεκύνησεν αυτώ», είχε μπει ο Χριστός μέσα στην καρδιά του. Τι μεγαλύτερη ευεργεσία μπορούσε να περιμένει ένας άνθρωπος πάνω στην γη!

3. Δούλεψε πριν πέσει το σκοτάδι

Ένα άλλο σημείο που πρέπει να σταθούμε είναι το εξής: Όταν ο Χριστός είπε στους μαθητές του: «Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού» πρόσθεσε: «εμέ δει εργάζεσθαι τα έργα του πέμψαντος με έως ημέρα εστί· έρχεται νυξ

εν η ουδείς δύναται εργάζεσθαι»

Και Εγώ, τους λέει, Θεός είμαι, Παντοδύναμος είμαι, πολλά κάνω, ο,τι θέλω κάνω. Αλλά τα έργα «του πέμψαντός με» έχω προθεσμία να τα εκτελέσω «έως ημέρα εστίν». Ημέρα ονόμαζε την επίγεια ζωή του ανθρώπου. Εγώ έχω υποχρέωση να τρέξω, να κάνω το έργο του Πατρός Μου, όσο ακόμα βρίσκομαι σ' αυτή εδώ την ζωή. Και γι' αυτό μετά πρόσθεσε: «έρχεται νυξ» αλλά δεν είπε, «εν η δεν δύναμαι Εγώ εργάζεσθαι», αλλά είπε μόνο «εν η ουδείς δύναται εργάζεσθαι». Ουδείς εκ των ανθρώπων. Ο Χριστός και μετά τον θάνατό Του συνέχισε να εργάζεται, αλλά όχι το έργο «του πέμψαντος», το οποίο του είχε ορίσει ότι πρέπει να το κάνει, όσο ήταν ημέρα.

Μας λέγει με αυτά τα λόγια ο Χριστός: Προσέξτε, προσέξτε· «έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι» Μια ημέρα τα μάτια μας θα τα κλείσουμε. Και από τον κόσμο αυτό θα φύγουμε. Ο,τι κάναμε, κάναμε. Ο,τι πήραμε και βάλαμε μέσα στο δισάκι μας, τα βάλαμε. Από εκεί και πέρα, δεν έχουμε πια να προσθέσουμε άλλο, τίποτε. «Έρχεται νυξ εν η ουδείς δύναται εργάζεσθαι» Και η νύχτα αυτή θα είναι μακρά νύχτα, μεγάλη νύχτα. Ο Θεός να φυλάξει να μην είναι και ολοσκότεινη για την ψυχή μας.

Μετά τον θάνατο, ο άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει καλά έργα. Δεν μπορεί να κάνει ούτε ένα το πιο ουσιαστικό, εκείνο που θα θέλαμε. Ποιό είναι αυτό; Να εξομολογηθούμε, να ζητήσουμε από τον Θεό έλεος. Ακόμα και αυτό, μετά τον θάνατο, δεν θα μπορούμε να το κάνουμε. «Ουκ έστιν εν τω θανάτω ο μνημονεύων Σου, εν δε τω άδη, τις εξομολογήσεταιί Σοι;» Λέει ο Προφήτης Δαυίδ.

Όταν ο άνθρωπος φύγει από αυτή την ζωή και πάει σ' εκείνη την κατάσταση που λέγεται θάνατος, τότε δεν μπορεί να κάνει κανένα έργο μετανοίας. Ποιά είναι η κατάσταση που λέγεται θάνατος;

Είναι όταν φεύγει ο άνθρωπος από την ζωή αυτή, χωρίς να έχει φροντίσει να έχει βάλει μέσα του, στην καρδιά του το θέλημα του Θεού, και τον Θεό και τον Χριστό. Γιατί τότε, στον θάνατο βρισκόταν σ' αυτή την ζωή και στον θάνατο τον μόνιμο και τον αιώνιο πηγαίνει. Και σ' αυτή την κατάσταση, παρότι θα βλέπει, μέσα του και γύρω του, όλα τα θαυμαστά της βασιλείας του Θεού, δεν θα έχει την δύναμη, ούτε να μετανοήσει, ούτε να εξομολογηθεί ο ίδιος.

Το μόνο το οποίο θα τον ωφελήσει σ' αυτή την κατάσταση, εάν και εφόσον είναι δεκτικός ωφελείας, είναι οι ευχές των ιερέων. Γι' αυτό η εκκλησία είναι ευεργεσία για τον κόσμο, όχι μόνο γι' αυτή την ζωή, που ανοίγει οφθαλμούς, διδάσκει και κατηχεί, αλλά και μετά τον θάνατο, με τις ευχές και τα μνημονεύματα των ιερέων στην Θεία Ευχαριστία, για ζώντες και κεκοιμημένους.

Γι' αυτό έχουμε χρέος, ο καθένας μας, «έως ημέρα εστίν» να αγωνιζόμαστε να κάνουμε κάτι περισσότερο, κάτι καλλίτερο για την σωτηρία μας, δηλαδή, για να πάμε κοντά στον Χριστό. Για να αγαπήσουμε, λίγο περισσότερο, τον Χριστό. Για να τον επικαλεστούμε, λίγο περισσότερο. Για να κάνουμε γλύκα της καρδιάς μας, όχι την αμαρτία, αλλά το όνομα, το γλυκύτερο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που πρέπει να γεμίζει το στόμα μας και η καρδιά μας όταν το θυμούμεθα και το λέμε. Αυτό πρέπει να κάνουμε. Γι' αυτό πρέπει να κουραζόμαστε. Αυτό πρέπει να επιδιώκουμε.

4. Πνευματικοί πρωταθλητές

Θα προσθέσουμε και κάτι ακόμα. Ο τυφλός, ήταν τυφλός σωματικά.

Αλλά υπάρχουν και ανοιχτομάτηδες, οι οποίοι είναι πνευματικά τυφλοί. Αυτό είναι το χειρότερο. Τα σωματικά μάτια τους είναι ανοιχτά, βλέπουν. Μπορεί να είναι τετραπέρατοι και να λέμε ότι: «το μάτι του ανθρώπου αυτού κόβει». Αλλά δεν κόβει στα θέματα της Βασιλείας του Θεού, έχει τυφλωθεί. Από τι έχει τυφλωθεί; Από κακή διάθεση και από αγάπη για την αμαρτία .

Γι' αυτό, η μεγαλύτερη ευεργεσία την οποία μπορεί να κάνει ο άνθρωπος, στον εαυτό του, είναι να βιάσει τον εαυτό του, να σπρώξει τον εαυτό του, να πάει την Βασιλεία του Θεού. Να μην περιμένει να του έρθει, από πάνω και από αλλού η κλίση να πάει στην Βασιλεία του Θεού. Αλλά ακούγοντας τον λόγο του Θεού και καταλαβαίνοντας ότι μετά από αυτή την ζωή ακολουθεί η άλλη, η αληθινή, να σπρώξει τον εαυτό του, όσο μπορεί περισσότερο, να αρπάξει την βασιλεία του Θεού. «Η βασιλεία των ουρανών βιάζεται, και οι βιασταί καταλαμβάνουσιν αυτήν»

Ποιοί είναι αυτοί, που αρπάζουν δια της βίας την Βασιλεία του Θεού;

Ας το πούμε με παραδείγματα.

Είναι εκείνοι, που δεν έχουν όρεξη, την Κυριακή το πρωί, να πάνε στην εκκλησία. Και τους λέει ο λογισμός τους, ότι όταν θα μπου μέσα στην εκκλησία, θα ανοίξουν τα σαγόνια τους από το πολύ χασμουρητό και θα λιώσουν τα γόνατά τους από την ορθοστασία, αλλά αυτοί βιάζουν τον εαυτό τους και πηγαίνουν.

Είναι πάλι εκείνοι που, όταν δούνε ένα φτωχό, νομίζουν ότι η τσέπη τους έχει σκορπιό και άμα βάλουν το χέρι τους μέσα να βγάλουν κάτι να του δώσουν, θα τους δαγκώσει ο σκορπιός και θα πεθάνουν, γιατί θα στερηθούν. Και παρά

ταύτα βάζουν το χεράκι τους μέσα και παίρνουν κάτι να βοηθήσουν.

Είναι ακόμη εκείνοι που όταν έρχεται η ώρα του θυμού, εναντίον κάποιου άλλου, νομίζουν ότι θα σκάσουν, αν δεν βρίσουν και αν δεν κάνουν ο,τι περνάει από χέρι τους και από πόδι τους, με γροθιά και κλωτσιά.

Αν αυτοί αγωνιστούν και μαζέψουν την γλώσσα τους και μαζέψουν το πόδι τους και το χέρι τους και μαζέψουν την καρδιά τους. Και της δώσουν εντολή να φερθεί με αγάπη και καλωσύνη... τότε οι άνθρωποι αυτοί βιάζουν τον εαυτό τους για να κερδίσουν τη Βασιλεία των ουρανών.

Και μη μας φαίνεται παράξενο, γιατί και το μυαλό παίρνει εντολές και η καρδιά παίρνει εντολές, και το χέρι παίρνει εντολές, και το πόδι παίρνει εντολές και το μάτι παίρνει εντολές, όλα παίρνουν εντολές μέσα μας και επάνω μας. Και οφείλουμε να δώσουμε εντολή του εαυτού μας, να αγαπάει τον Θεό και το θέλημα του Θεού.

Δοξάζοντας τον Θεό, διότι μας ελέησε και μας φώτισε και ευδόκησε να βρισκόμαστε μέσα στην εκκλησία, και να ποθούμε να βλέπουμε τα έργα του Θεού και τον Θεό, ας Τον παρακαλέσουμε, να αυξάνει το φως Του μέσα μας. Να γίνει φως δυνατό, φως ιλαρό, φως γλυκύτατο. Αμήν.-